

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 10 marca 2011 r.
— Agencja Wydawnicza Technopol sp. z o.o. przeciwko
Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego
(znaki towarowe i wzory)

(Sprawa C-51/10 P) ⁽¹⁾

(*Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Oznaczenie składające się wyłącznie z cyfr — Zgłoszenie oznaczenia „1000” do rejestracji w charakterze znaku towarowego dla broszur, magazynów i czasopism — Zarzucany temu oznaczeniu charakter opisowy — Kryteria obowiązujące przy stosowaniu art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 40/94 — Obowiązek uwzględnienia przez OHIM swojej wcześniejszej praktyki decyzyjnej*)

(2011/C 139/15)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Agencja Wydawnicza Technopol sp. z o.o.
(przedstawiciel: A. von Mühlendahl, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawie T-298/06 Agencja Wydawnicza Technopol sp. z o.o. przeciwko OHIM, na mocy którego Sąd oddalił skargę mającą na celu stwierdzenie nieważności decyzji R 447/2006-4 Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 7 sierpnia 2006 r. oddalającej odwołanie od decyzji eksperta o odmowie dokonania rejestracji słownego znaku towarowego „1000” dla towarów i usług należących do klas 16, 28 i 41 — Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 40/94

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *Agencja Wydawnicza Technopol sp. z o.o. zostaje obciążona kosztami postępowania.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 113 z 1.5.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 10 marca 2011 r.
(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Tribunal Supremo — Hiszpania) —
Telefónica Móviles España, SA przeciwko Administración
del Estado, Secretaría de Estado de Telecomunicaciones

(Sprawa C-85/10) ⁽¹⁾

(*Usługi telekomunikacyjne — Dyrektywa 97/13/WE — Zezwolenia ogólne i indywidualne — Opłaty i należności stosowane do przedsiębiorstw posiadających indywidualne zezwolenia — Artykuł 11 ust. 2 — Wykładnia — Przepisy krajowe nieprzewidujące szczególnego przeznaczenia opłaty — Podniesienie opłaty w odniesieniu do systemów cyfrowych bez dokonania jej zmiany w odniesieniu do systemów analogowych pierwszej generacji — Zgodność*)

(2011/C 139/16)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Telefónica Móviles España, SA

Strona pozwana: Administración del Estado, Secretaría de Estado de Telecomunicaciones

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal Supremo — Wykładnia art. 11 ust. 2 dyrektywy 97/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 kwietnia 1997 r. w sprawie wspólnych przepisów ramowych dotyczących ogólnych zezwoleń i indywidualnych licencji [zezwoleń] w dziedzinie usług telekomunikacyjnych (Dz.U. L 117, s. 15) — Opłaty stosowane wobec przedsiębiorstw posiadających indywidualne zezwolenia — Nakładanie ciężarów pieniężnych innych niż dozwolone przez dyrektywę na cele nieprzewidziane w tej dyrektywie — Penalizacja bardziej zaawansowanych technologii w stosunku do technologii przestarzałych

Sentencja

Przewidziane w art. 11 ust. 2 dyrektywy 97/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 kwietnia 1997 r. w sprawie wspólnych przepisów ramowych dotyczących ogólnych zezwoleń i indywidualnych licencji [zezwoleń] w dziedzinie usług telekomunikacyjnych wymogi, zgodnie z którymi opłata nałożona na operatorów usług telekomunikacyjnych z tytułu wykorzystywania rzadkich zasobów powinna mieć na celu zapewnienie optymalnego wykorzystania takich zasobów i uwzględniać konieczność sprzyjania rozwojowi innowacyjnych usług i konkurencji, należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one uregulowaniom krajowym, które przewidują nałożenie opłaty na operatorów usług telekomunikacyjnych posiadających indywidualne zezwolenie na wykorzystywanie częstotliwości radiowych, nie przewidując szczególnego przeznaczenia przychodów uzyskanych z

tytułu tej opłaty, i które w istotny sposób podwyższają wysokość tej opłaty w odniesieniu do określonej technologii, w odniesieniu do innej technologii pozostawiając tę opłatę niezmienną.

(¹) Dz.U. C 134 z 22.5.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 17 marca 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo — Portugalia) — Strong Segurança SA przeciwko Município de Sintra, Securitas-Serviços e Tecnologia de Segurança

(Sprawa C-95/10) (¹)

(Zamówienia publiczne na usługi — Dyrektywa 2004/18/WE — Artykuł 47 ust. 2 — Bezpośrednia skuteczność — Zastosowanie do usług wymienionych w załączniku II B do dyrektywy)

(2011/C 139/17)

Język postępowania: portugalski

Sąd krajowy

Supremo Tribunal Administrativo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Strong Segurança SA

Strony pozwane: Município de Sintra, Securitas-Serviços e Tecnologia de Segurança

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Supremo Tribunal Administrativo — Wykładnia art. 21, art. 23, art. 35 ust. 4 i art. 47 ust. 2 oraz załącznika II B do dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134, s. 114) — Możliwości gospodarcze i finansowe oferentów — Prawo podmiotu gospodarczego do powoływania się na możliwości innych podmiotów — Bezpośrednia skuteczność dyrektywy, której transpozycja nastąpiła z opóźnieniem

Sentencja

Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi nie nakłada na państwa członkowskie obowiązku stosowania art. 47 ust. 2 także do zamówień dotyczących usług wymienionych w załączniku II B do tej dyrektywy. Dyrektywa ta jednocześnie nie zakazuje jednak państwom członkowskim lub ewentualnie instytucjom zamawiającym przewidzieć w ustawodawstwie wewnętrznym lub w dokumentacji zamówienia, że przepis ten będzie miał zastosowanie.

(¹) Dz.U. C 113 z 1.5.2010.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 17 marca 2011 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Symvoulio tis Epikrateias — Grecja) — Naftiliaki Etaireia Thasou AE (C-128/10), Amaltheia I Naftiki Etaireia (C-129/10) przeciwko Ypourgos Emporikis Naftilias

(Sprawy połączone C-128/10 i C-129/10) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Swoboda świadczenia usług — Kabotaż morski — Rozporządzenie (EWG) nr 3577/92 — Artykuły 1 i 4 — Uprzednie zezwolenie administracyjne dla usług kabotażu — Kontrola warunków bezpieczeństwa statków — Utrzymanie porządku w portach — Obowiązek świadczenia usług publicznych — Brak precyzyjnych i uprzednio znanych kryteriów)

(2011/C 139/18)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

Symvoulio tis Epikrateias

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strony skarżące: Naftiliaki Etaireia Thasou AE (C-128/10), Amaltheia I Naftiki Etaireia (C-129/10)

Strona pozwana: Ypourgos Emporikis Naftilias

Przy udziale: Koinopraxia Epibatikon Ochimatagogon Ploion Kavalas — Thasou (C-128/10)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Symvoulio tis Epikrateias — Wykładnia art. 1, 2 i 4 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3577/92 z dnia 7 grudnia 1992 r. dotyczącego stosowania zasady swobody świadczenia usług w transporcie morskim w obrębie państw członkowskich (kabotaż morski) (Dz.U. L 364, s. 7) — Przepisy krajowe ustanawiające obowiązek uprzedniego zezwolenia administracyjnego dla usług kabotażu — System umożliwiający kontrolę wykonalności połączeń z zachowaniem bezpieczeństwa statków i porządku w portach — Brak precyzyjnych i uprzednio znanych kryteriów

Sentencja

Przepisy art. 1 w związku z art. 4 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3577/92 z dnia 7 grudnia 1992 r. dotyczącego stosowania zasady swobody świadczenia usług w transporcie morskim w obrębie państw członkowskich (kabotaż morski) należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one przepisom krajowym, które ustanawiają system uprzednich zezwoleń dla usług kabotażu morskiego przewidując przyjęcie decyzji administracyjnych zobowiązujących do przestrzegania określonych przydziałów czasu ze względów związanych, z jednej strony, z bezpieczeństwem statków i porządkiem w portach, a z drugiej strony, z obowiązkiem świadczenia usług publicznych, pod warunkiem że system taki będzie oparty na obiektywnych, niedyskryminacyjnych i uprzednio znanych kryteriach, w szczególności w wypadku, gdy kilku armatorów zamierza wejść do tego samego portu w tej samej chwili. W odniesieniu do decyzji administracyjnych nakładających obowiązek świadczenia usług publicznych jest ponadto konieczne, aby mogło być